

Topvoetballers omarmen padel

Het verhaal is Netflix-waardig. Een robuuste MMA-vechter raakt in 2003 op Mallorca in de ban van een sport die niemand in ons land kent. Hij wint jaren later de loterij en brengt padel naar Nederland. Met alle gevolgen van dien. 'In een ander leven, ga ik dit never nooit meer doen', zegt Danny van Vaneveld, eigenaar van padel.nl, over twintig ongelooflijke jaren.

In Barcelona padelde Johan Crujff en Patrick Kluyvert. Philip Cocu deed het, net zoals de gebroeders De Boer. In Madrid speelden Wesley Sneijder, Rafael van der Vaart, Ruud van Nistelrooy, Klaas-Jan Huntelaar en Arjen Robben, die nu als eerste bekende oud-voetballer op de padel-wereldranglijst staat, het spel, zegt Danny van Vaneveld. Waarom padellen zoveel voetballers

eigenlijk? "In hun contract staat dat ze niet mogen tennissen en skiën. Te gevaarlijk. Te belastend voor hun gewrichten. Padel is dat niet. Hoewel het intensief is, geeft de softe ondergrond een andere belasting op het lijf. Maar waarom vinden voetballers padel dan zo leuk? "Het is kleedkamergedrag op een miniveld, dat daadwerkelijk ongeveer net zo groot is als een kleedkamer. Compact,

veel interactie met elkaar, competitief. Veel voetballers hebben bovendien een breed balgevoel, waardoor ze direct goed kunnen padellen. Voetballers winnen over het algemeen relatief veel potjes. Tussen een Ajax-borstbeeld, fitnessapparaten en een 100 inch-beeldscherm doet de grondlegger van de padelsport in Nederland op een grote loungebank zijn verhaal. Zo rustig als hij zit, zo turbulent is het leven van Danny van Vaneveld geweest.

Gekke kooitjes

Hij gaat terug naar die ene vakantie in 2003, op het Spaanse vakantie-eiland Mallorca. 'Ik ben geen handdoek-legger, weet je, ik moet sporten en kwam uit bij Mega Sportcentre in Palma, naast het voetbalstadion van Real Mallorca. Niet normaal wat een sportfaciliteiten. Ik

traaide me helemaal in het zweet, en toen zag ik het dus ineens buiten.... Van die gekke kooitjes met daarin een mini-tennisbaantje. Niet één, maar veertien stuks. Dat moest dus echt iets zijn, bedacht ik me, maar ik had geen flauw benul wat precies.' Hij gaat er eens goed voor zitten en vertelt gedetailleerd over zijn kennismaking met de padelsport, in een tijd dat hij zelf op respectabel niveau squashte in Nederland, na een veelbelovende carrière in de material arts. 'Het was 's middags toen ik naar buiten keek, daar in de gym. Het was het 43 graden, natuurlijk waren alle padelbanen leeg. Logisch. Ik besloot om een paar uur later opnieuw te gaan kijken bij het sportcentrum. Ik was nieuwsgierig.' Hij pauzeert opzichtig in zijn verhaal, alsof hij het euforische moment herbeleeft. 'Ik wist niet wat ik zag, joh. Ik was op slag

verliefd. Kippenvel over mijn armen. Ik snapte er natuurlijk geen snars van, het ging razendsnel. Overal mensen op de banen. Publiek eromheen. Onderhandse services, afgewisseld met smashes, een bal tegen een glazen transparante muur, een pannenkoek-lob. Slice, ja ontzettend veel slice. De intensiteit was ongelooflijk. Ik kon maar één ding roepen: 'Dit wil ik ook!'

Mallorca als thuis

Danny besluit te gaan trainen. Niet een padellesje van 50 minuten, maar iedere dag. Uren. Hij ontmoet Palmesanen (inwoners van het eiland), Spanjaarden van het vaste land, Argentijnen. Ze worden kennissen, en sommige zelfs zijn vrienden. 'Die Spanjaarden waren toen al lichtjaren verder met de sport dan wij nu zijn. Ze moesten een beetje lachen om die bezeten

man uit Ollanda. 'Daar heb je weer zo'n toerist', hoorde ik ze denken. Nee, natuurlijk namen ze mij niet serieus. Ik zie er natuurlijk ook niet uit als een sierlijke, slanke padelspeler. Ik ben alleen bloedfanatiek.' Dat beeld veranderde in de daaropvolgende maanden. Mallorca werd zijn thuis. 'Ik was betoverd door het spel en moest én zou het in de vingers krijgen. Ik vloog iedere vier weken terug, als een soort padel-empat. Van Amsterdam naar Palma. Dat kon. Ik was ondernemer en kon mijn tijd zelf indelen. Het paste allemaal net.'

Rafael Nadal

Op Mallorca trainde Danny keihard. Hij speelde wedstrijden en ontmoette steeds meer mensen uit de padel-scene. Spelers, trainers en bouwers van de padelcourts.

Langzaam verschoof zijn vizier naar ondernemerschap en bedrijfsdromen in de padelsport.

Op een dag gaf hij Sebastián Nadal een hand, de vader van Rafael Nadal en ontwikkelaar van glazen constructies van de officiële padelbanen. ‘Aardige man, typisch Spaans. Je doet pas zaken met elkaar als je een week met elkaar luncht, dineert, koffie drinkt en op zondag naar het strand gaat. Daar was ik al voor gewaarschuwd: ‘Danny jij gaat padel niet zomaar naar Nederland brengen’, dat duurt jaren. En die voorspelling is wel uitgekomen, ja!’

Het duurde inderdaad jaren. En nog eens jaren. Danny verdiende zijn geld doorde-weeks als vrachtwagenchauffeur naar Scandinavië en in de weekenden stond hij als uitsmijter voor de discotheken in Noord-Holland. Later werd hij taxicoördinator op Schiphol - wat in de praktijk betekende dat hij met zijn spierballen orde moest houden in een taxioloog. ‘Ik ben vooral rustig, maar ik heb er wel eens eentje een oplawaai moeten geven omdat hij dacht dat hij met veel stampij de taxiklanten van TCS kon stelen. Dat waren andere tijden, dat hoorde er toen bij ...’ Zijn engelengeduld werd op de proef gesteld. En soms leverde hem dat onbetaalbare herinneringen in het leven op. Op een dag stond hij zomaar met een schuchtere jongen op de padel baan. Ene Rafael Nadal, de zoon van de Spaanse padelbaan-bouwer. Danny grijnst. ‘Nog voordat hij zijn eerste grand slam won, was dat. Hij kon goed tennissen, zeiden ze. En ook wel aardig padellen. Dat bleek. Hij liet me alle hoeken van het veld zien, en ik verloor kansloos. Maar ik genoot met volle teugen.’ Tien jaar leuren en sleuren. Zijn fascinatie voor padel liet hij niet varen. Sterker nog: zijn padeldroom werd bijna een obsessie. Het was inmiddels 2010. ‘Hoe maak ik padel groot in Nederland? Daar dacht ik nog steeds iedere minuut van de dag aan. Het maakte me op dat moment niet uit wat ik ervoor moest doen, maar ik wilde de eerste zijn met officiële banen hier.’

Ondertussen knoopte hij gesprekken aan in de innercircle van de padelsport, die

steeds minder geheimen voor hem kende. En toch liepen gesprekken om tal van redenen vast en ontmoette hij dankzij zijn doorzettingsvermogen weer nieuwe padelexperts. ‘De één had een mooi verhaal en was uit op het snelle geld, de ander een echte engineer met verstand van de beste banen. Ach, zo is het vandaag de dag nog altijd in de padelsport. Er zijn een heleboel raven die uit de ruif proberen te eten. En er zijn er een paar die de allerbeste kwaliteit willen leveren.’ Het leven in Nederland ging ook gewoon door. Hij sleurde en leurrede als echte pionier bij bouw- en constructiepartijen. Vroeg offertes op om ze te vergelijken met de Spaanse kwaliteit bouwers. Zocht partnerships en stootte keer op keer zijn neus. ‘Een verschrikkelijk periode. Ik zag parallel dat de Zweedse bond er ook serieus mee aan de gang ging, met een Zweedse ondernemer. Het werd al snel een succes. Eerst een paar baantjes en daarna veroverde hij met honderden padelbanen het hele land. Zijn bedrijf floreerde. Dat wilde ik ook. Maar in Nederland kwam het maar niet van de grond. De animo om te investeren ontbrak, evenals geschikte locaties en een verdienmodel om kwalitatieve productie te matchen met een ingewikkelde bedrijfsvoering.’

Hoofdprijs in de loterij

En toen klap-boem, als donderslag bij heldere hemel wint Danny de hoofdprijs in de loterij. Hij noemt het in een bijzin, alsof het niet belangrijk is. Maar dankzij een kans van 0,00001 is hij van de een op de andere dag financieel onafhankelijk. ‘Ik verzet me tegen het idee dat ik zonder de factor geluk misschien nooit mijn padeldroom waar had kunnen maken’, zegt hij. ‘Maar ik besef me wel dat ik na tien jaar duwen en trekken, zonder uitzicht op een eerste echte padelbaan in Nederland, écht doodop was.’ Met de factor geluk in zijn achterzak kon hij wél zelf grote beslissingen nemen. Zonder concessies te hoeven doen aan kwaliteit van de baanconstructies en de ondergrond. ‘Het moest iets unieks zijn, iets wat er nog niet was! We gaven de opdracht om een

baan te ontwerpen die geheel transparant was. Een baan waarvan het glas van lampmast naar lampmast moest gaan, zonder hoekprofielen. Absolute top, ook nu nog.’

Alle seinen stonden op groen om zijn droom te verwezenlijken. ‘Ik ging op zoek naar een centrale sportlocatie in Nederland en kwam toevallig online een promotiefilmpje tegen van de gebroeders Coronel die hun sport-complex flitsend presenteerde. Ik nam contact op en alles kwam in een stroomversnelling. Eind-de-lijk!’ Op 20 mei 2012 vond eindelijk de grote opening plaats. Danny nodigde onder meer padel-wereldtoppers Fernando Belasteguín en Fernando Poggi uit om een demonstratie te geven. Als hij eraan terugdenkt, zegt hij: ‘Die dag was geweldig, en wat te denken van die banen. Het zijn de beste banen van Europa. Nu nog steeds he. Dat verzin ik niet, dat is zo beoordeeld.’

Geen gouden bomen

Wat een gedroomd vliegwiel voor honderden padelbanen in Nederland moest worden, bleek niet de realiteit. Weer niet. ‘Nederland was er nog niet klaar voor. Squash was lange tijd populair geweest, tennis ook. Er werd toen een beetje afwachtend, misschien zelfs denigrerend naar padel gekeken, als een soort recreatiesport. Dat was puur uit onwetendheid.’

Het viel Danny met zijn bedrijf padel.nl zwaar. Interesse was er volop. Maar aanvragen in groten getale, om nieuwe banen te bouwen, bleven uit. ‘Op verjaardagen kreeg ik de wind van voren. ‘Hoeveel banen heb je dit jaar verkocht, Danny?’ En ik maar volhouden dat padel een absolute hitsensatie zou gaan worden. Iedereen lag in een deuk.’ Een baantje hier, en een baantje daar. Tussen 2012 en 2015 ging de vooruitgang van de padelsport in Nederland tergend langzaam. ‘Ondernemers durfden niet zo goed. En konden de investering niet op waarde schatten. De aanleg van een baan kostte destijds gemiddeld 50.000 euro en er was geen duidelijk verdienmodel wat we konden presenteren. Dat is vandaag de dag natuurlijk helemaal anders.’

COVID als redding

Tot overmaat van ramp kwam COVID-19. ‘Corona! Februari 2020’, zegt Danny ritmisch. ‘Er mocht niet meer gesport worden en alles in het land lag plat. We hadden opdrachten staan, maar in de volgende zes maanden kreeg ik niets meer binnen. Grote stress natuurlijk! In maart 2021 werden de regels versoepeld en met de anderhalve meter-regel bleek padel een geweldige uitkomst. Vanaf dat moment stroomde de opdrachten binnen. De telefoon stond hier roodgloeiend. Of we even volgende week twee keer vijf banen in Haarlem wilden bouwen, vier in Hoorn, zes in Heerhugowaard. Tientallen Padelbanen schoten als paddenstoelen uit de grond en daarmee beleefde de padel-sport een definitieve doorbraak in ons land.’

In de jaren na COVID rolde de padelbusiness door, tot en met de dag van vandaag.

De padelwereld is inmiddels wel in een nieuwe fase terecht gekomen in Nederland, zo legt Danny uit. ‘Er lopen nu tal van bezwaren over geluidsoverlast van de buitenbanen, dicht op woonwijken. En als je kijkt naar de indoorlocaties dan doen die het harstikke goed - tennishallen zijn inmiddels allemaal zo goed als volledig omgebouwd - het probleem is nu dat er eigenlijk geen bestaand vastgoed meer over is dat we kunnen transformeren. En nieuwbouwlocaties in Nederland lopen net als woningbouw tegen procedureleed aan. De markt zit in feite op slot. Ik weet zeker, dat met een soepele regelgeving, we in Nederland zomaar 1.000 banen extra kunnen neerleggen.’

En dan zijn er nog de concurrenten. ‘Ach, dat is logisch en ook goed. Het probleem is alleen: je hebt een paar vakmensen en een veelvoud aan cowboys. Mensen die

denken even snel te cashen met lage kwaliteit. Levensgevaarlijk voor de spelers en ongunstig voor investeerders. Zij krijgen banen voorgeschoteld die niet door de lens van internationale kwaliteit worden gebouwd, maar die van winstbejag. Met zwakke constructies en gammele toestanden als gevolg. Niet alleen als ondernemer word ik daar verdrietig van, maar vooral ook als padel-liefhebber. Ik zie het als mijn sport, mijn heilige missie.’ Hij gaat nog eens ver zitten op zijn loungebank. ‘Ik had deze reis voor geen goud willen missen. Maar als ik van tevoren had geweten dat ik zo ongelooflijk moest ploeteren om Nederland aan het paddelen te krijgen, dan denk ik niet dat ik het over zou doen.’

In Nederland liggen in 2025 naar schatting 3.000 padelbanen, verdeeld over 750 locaties. De sport is voor iedereen, en immens populair bij generatie Y en Z. ●

GreenSet

Mijn leverancier GreenSet is een internationale marktleider in de ontwikkeling en bouw van hoogwaardige padelbanen. Het bedrijf ontstond in Spanje, waar de oprichters – met een achtergrond in staalconstructie en als fanatieke padel-spelers – kansen zagen om bestaande banen te verbeteren op het gebied van constructie, veiligheid en duurzaamheid.

Die visie leidde tot een eigen baanontwerp, dat al snel succes kreeg en de basis vormde voor internationale groei, met onder meer projecten in Zweden. Inmiddels levert GreenSet wereldwijd jaarlijks circa 3.500 padelbanen aan clubs, resorts en evenementen. Dankzij expertise in sportvloeren en innovatieve staalconstructies staat het merk bekend om kwaliteit, betrouwbaarheid en een consistente spelbeleving op topniveau.

Historie

Toen de Mexicaanse zakenman Enrique Corcuera in 1969 niet genoeg ruimte had voor een tennisbaan in zijn achtertuin, liet hij een kleiner veld bouwen. Hij plaatste er muren omheen, waardoor de bal terugkaatste. Spelenderwijs bedacht hij samen met zijn vrienden nieuwe spelregels, die lijken op het huidige padel. Via een Spaanse vriend van Corcuera waaide de sport over naar Spanje, waarna in 1974 de eerste Europese club werd opgericht in Marbella. In de jaren 90 groeide padel uit tot een nationale sport in Argentinië en de tweede populairste sport in Spanje. Padel is momenteel een van de snelst groeiende sporten ter wereld, met een grote populariteit in landen als Spanje en Argentinië. Een grove inschatting leert dat tussen de 25 en 30 miljoen mensen wereldwijd padellen.